

No t('he)é sentit

Un relat de: [bumerang24](#)

El dia que arribes a pensar que res del que t'han fet pensar (o penes de manera innata que és així –enveja la que et tinc-) està bé o et funciona, el teu cervell comença a convertir-se en una espècie de paté que ja pot treballar més, que sembla un gran residu d'un mateix o del resultat de la vida en societat.

El dia que et confesses davant d'algú que t'importa més que una altra (i haig de dir que odio profundament les comparatives tot i que les faig servir més que el paper de wàter) i no et funciona perquè s'ho pren malament per (entenc jo) experiències seves, creus que no vals res, que no tens valor, ètica i/o moral, coses quals no tinc coneixement del seu real significat. També arribes a pensar que res val res, i que no val la pena esforçar-se per res, ja que si per dir la veritat t'han tret del tro, quin cost té res més pitjor? Per què hauríem d'esforçar-nos per fer res que pot ser efímer? O que pot realment no existir? Res t'(he)é sentit.

Un dia, quan no ho fas mai, et despulles davant d'algú, algú que et comença a agradar, algú que et fa sentir important, algú amb qui compartiries més coses que nomes llenços...aquell dia serà per mala fortuna o perquè la societat no et comprèn, llepes la pols. Com vols afrontar dir la veritat altra vegada? No la diràs amb por aquesta vegada? Què som si no resultats del nostre propi coneixement? Tant de bo, i així ho desitjo, siguem (els que llegim això) lliures de tot mena de pensament per tornar a 'camp base' i començar des de zero. Ser persones lliures.

Res té sentit quan et veus en valor de posar-ho en un pot comú. Una persona a qui valores es pot sentir 'estafada' per una cosa a què tu no hi dones valor. Quina culpa en té qui? Ningú. Simplement és el valor i la idea que hi posem a les coses. Res te sentit realment. Res té sentit.